09/04/2024

«Του Τελώνου τον συντετριμμένον στεναγμόν»: Συζήτηση στα «Ευαγγελίστρια 2024»

/ Ενορίες

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2024», την Δευτέρα 8 Απριλίου, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Τσιμούρης, Θεολόγος, Εκπαιδευτικός, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Ματθαίο Χάλαρη, Θεολόγο, σε μια συζήτηση με θέμα «Τοῦ Τελώνου τόν συντετριμμένον στεναγμόν».

Το θέμα της συζήτησης, προέρχεται από τροπάριο των αποστίχων του Όρθρου αυτής της ημέρας και εστιάζει στην παρουσία του Τελώνου και στον συντριμμένο στεναγμό ενός ανθρώπου, ο οποίος αμάρτησε αλλά παρ’ όλα αυτά γίνεται το

υπόδειγμα ενός άλλου τρόπου.

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Είναι όντως μεγάλη η προσπάθεια του πιστού να συναντήσει τον Χριστό μέσα στην Εκκλησία και αυτή η προσπάθεια, όπως τονίστηκε, συμπυκνώνεται στις λέξεις αναζήτηση, αναθεώρηση και αναγέννηση.

«Αναζητούμε τον Χριστό κι έρχεται ο Χριστός και ζητάει εμάς και γίνεται η συνάντηση, και η ζήτηση γίνεται συζήτηση. Αυτή η αναζήτηση κάνει τον άνθρωπο να νιώθει ότι βρήκε τον πολύτιμο μαργαρίτη που αλλάζει την ζωή του από πάμπτωχη σε πάμπλουτη.

Η παρουσία του Χριστού στη ζωή του ανθρώπου, την διαιρεί στην προ Χριστού και την μετά Χριστόν, όχι μόνο χρονικά αλλά και με την έννοια μαζί με τον Χριστό. Και τότε το "μαζί" γίνεται και "μοιράζομαι", μοιράζεται ο άνθρωπος όλα αυτά που Τον αξιώνει να ζει μαζί Του και δεν θέλει να έχει τίποτα δικό του, αλλά το προσφέρει σ' Εκείνον. Αυτή η προσφορά στον Χριστό, έρχεται να δεχτεί και το αντίδωρο του Χριστού που είναι η χάρις Του».

Η αναζήτηση και η συνάντηση με τον Χριστό, φέρνει την αναθεώρηση, που σημαίνει όχι απλώς αλλαγή τρόπου σκέψης, αλλά την θεώρηση των πραγμάτων

μέσα από μία άλλη προοπτική. Και αυτή η θεώρηση οδηγεί τον άνθρωπο στη θέα, μία άλλου είδους κατάσταση η οποία στην ορθόδοξη πίστη ονομάζεται θεωρία.

Θεωρεί ο άνθρωπος κάτι διαφορετικό, όταν με αυτήν την αναθεώρηση δημιουργήσει μέσα του τις πνευματικές προϋποθέσεις που είναι οι πνευματικές αισθήσεις. Τα πάντα αλλάζουν μέσα του κι όταν φθάσει σε αυτήν την κατάσταση, τότε πλέον νιώθει ότι ξαναγεννήθηκε.

Και η μυστηριακή σχέση του πιστού μέσα στην Εκκλησία με τον Χριστό, γίνεται ζωή, που είναι η ένωση και ταύτιση με την όντως ζωή που είναι ο Χριστός.

«Όσο Τον πλησιάζεις και όσο Τον γνωρίζεις, τόσο ζεις μία ωραία στιγμή που λέγεται έκπληξη, η έξοδος από την πλήξη. Όσο Τον πλησιάζεις συνειδητοποιείς ότι πλήττεις μέσα στον κόσμο, ο οποίος σε περιορίζει χρονικά, χωροταξικά, γνωσιολογικά.

Κι όταν ζεις έξω από τα στενά αυτά όρια, έρχεται η χαρά της εμπνεύσεως η οποία είναι στην ουσία, η αύρα της χάριτος. Η οποία σε ανανεώνει και σου δίνει κάθε μέρα κάτι καινούργιο για το οποίο αξίζει να ζεις.»

Στη συνέχεια η συζήτηση περιστράφηκε στην έννοια της απώλειας που αναφέρεται στο Ευαγγέλιο, στο τι είναι αυτό που πρέπει κάποιος να χάσει για να κερδίσει την

ζωντάνια της σχέσης του με τον Χριστό.

Όπως επισημάνθηκε, αυτό που ο Χριστός θέλει να χάσουμε είναι η αμαρτία. Να συνειδητοποιήσουμε ότι η ζωή πρέπει να έχει μια κατεύθυνση, η οποία να μην είναι ανακύκλωση, αλλά πορεία.

Ο Σταυρός είναι ο τόπος συνάντησης Θεού και ανθρώπου και όταν μιλάμε για το πολίτευμα του Σταυρού, αναφερόμαστε σε έναν τρόπο ζωής, που βλέπει την αγάπη ως θυσία. Όχι απλά ένα συναίσθημα, αλλά έμπρακτα ο άνθρωπος είναι έτοιμος να αφήσει κάτι για να συναντηθεί.

Ο τρόπος του Τελώνη, ο συντετριμμένος στεναγμός, δεν στρέφεται μόνο σε μία μορφή μεταμέλειας, αλλά γίνεται καθημερινότητα. Στην ανακάλυψη αυτού του τρόπου της συντριβής, ο άνθρωπος, απογοητευμένος ίσως από τις δυνάμεις του, βλέπει καθαρά μόνο Εκείνον.

Ο Σταυρός ήταν ο τρόπος ζωής, τον οποίο έζησε προ της σταυρώσεως του Χριστού, ο Τελώνης. Αποδέχτηκε την αποτυχία της ζωής του, σταύρωσε τον εαυτό του για να γνωρίσει το έλεος του Θεού. Τελικά ο Σταυρός είναι να ζει κανείς με και για τον Χριστό.

«Ο Λόγος όταν γίνεται άνθρωπος, γίνεται διάλογος. Δεν έρχεται να πολιορκήσει και να κατακτήσει τον άνθρωπο, αλλά να του προτείνει. Έρχεται σεβόμενος αυτό που είναι ο άνθρωπος, ένα τίποτα, ένας παραμορφωμένος άνθρωπος. Έρχεται να του προτείνει κάτι άλλο και του δίνει την απεριόριστη ελευθερία να επιλέξει.»

Η συντριβή στην ορθόδοξη ζωή είναι η πλήρης κατάφαση στην ανθρωπότητα, με έναν τρόπο ζωτικό, όπως επισημάνθηκε στη συζήτηση. Και σε άλλο σημείο τονίστηκε ότι η σωτηρία, που έρχεται με την κράση και την μίξη του Θεού με τον άνθρωπο, βασίζεται στις πληγές του Χριστού, που υπέστη από εμάς.

Και αυτές οι πληγές αποδεικνύονται το στοιχείο το οποίο υπάρχει και στην Ανάσταση, όπως βλέπουμε στην ψηλάφηση του Θωμά. Ακουμπούμε τις πληγές από τις οποίες λαμβάνουμε σωτηρία, τον τρόπο της συνάντησης με τον Θεό.

Όπως μάλιστα ειπώθηκε χαρακτηριστικά, ο Χριστός έχει δύο «αρρώστιες» αθεράπευτες. Η πρώτη είναι ότι έχει αιμορραγία, δεν κλείνουν ποτέ οι πληγές Του και η δεύτερη είναι η αμνησία, αφού ξεχνάει τις αμαρτίες που εξομολογείται ο άνθρωπος.

Το μεγαλείο του Θεού είναι ότι, ενώ ο άνθρωπος δίνει στον συνάνθρωπο του κάτι από αυτό που έχει, ο Χριστός δίνει αυτό που είναι:

«Ένας Θεός που δεν τον χωράει το σύμπαν, να έρθει να μείνει μέσα μου. Και να μεταβάλλει εμένα, τον άνθρωπο τον τόσο φθηνό και χωματένιο και να με κάνει τόπο παρουσίας Του. Και σε αυτήν την κίνηση πάντα Εκείνος προηγείται.

Είναι μαρτύριο η ζωή των αγίων, όχι με την έννοια ότι τους κυνηγάνε οι άνθρωποι, αλλά περιμένουν την ώρα και την στιγμή της ενώσεως με τον Χριστό.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)